

Kur'an'ın üslubunda mu'cize olarak "bedâat-ı harika" var; bu ne demektir?

Üslûb, ifade tarzı demektir. Her yiğidin bir yoğurt yiyişi olduğu gibi, her hatibin de bir konuşma tarzı vardır. Üslûbu teşekkül etmiş bir insan, nerede olursa olsun, ifadelerinden hemen tanınır. "Üslûb-u beyan, aynıyla insan" şeklinde özetlenen bu durumu, bazıları şöyle ifade eder:

Kur'anın üslûbunda ilâhîlik vardır. Yani böyle bir anlatım ancak ve ancak Allah'a yaraşır, bu ifadeler bir beşer sözü olamaz.

İlgili yerde "Kur'anın üslûbları hem garibdir, hem bedî'dir, hem acibdir, hem mukni'dir" denilerek Kur'anın üslûbunda dikkat çeken dört meziyet nazara verilmiştir.

Evet, onun üslûbunda *garabet* vardır, yani o farklıdır. Binlerce zenci arasında bir beyaz insanın hemen fark edilmesi gibi, onun ifade tarzı diğerlerinden kolayca tefrik edilir.

Keza, onun üslûbunda *bedaât* vardır, yani o bir başkasını taklit etmemiş, kendine has bir üslûpla meselelerini anlatmıştır.

Keza, onun üslûbu *acibtir*, yani hayret ve hayranlık vericidir. O okunduğunda, Arapça bilmeyenler bile bülbülün sesini hayranlıkla dinleyen kimseler gibi, derin bir hayret ve hayranlıkla onu dinlerler. Nitekim Hz. Peygamber (asm) sabah namazında Kur'an okurken oraya gelmiş olan cinlerden bir grup hayretle onu dinlemişler, "*Biz acib bir Kur'an dinledik*" diyerek dönüşlerinde durumu kavimlerine haber vermişlerdir. (Cinn, 72/1)

Keza, onun üslûbu muhatabı *ikna edicidir*. Zira meselelerini akla kabul ettirecek şekilde delillerle anlatır. Kur'anın en büyük i'caz vecihlerinden biri olan temsillerle anlatım, ikna edici olmasının esaslarından biridir.